

Innst. O. nr. 84.

(1980—81)

Innstilling fra justiskomiteén om lov om tilskot til livssynssamfunn.

(Ot. prp. nr. 59.)

Til Odelstinget.

I. Bakgrunnen for lovforslaget.

I budsjett-innst. S. nr. 4 for 1974—75 uttalte Stortingets justiskomiteé i forbindelse med bevilgningen til støtte til registrerte trossamfunn etter loven av 1969 § 19:

«Komitéens flertall, alle unntatt Slettebø, vil be departementet se på spørsmålet om ikke også andre organiserte samfunn som arbeider for et bestemt livssyn burde komme inn under denne refusjonsordning.»

Fra og med 1980 er det under kapittel 472. Trossamfunn m. v. opprettet egne poster for tilskudd til uregistrerte trossamfunn og til Human-Etisk Forbund i Norge.

Departementet utarbeidet i juni 1980 et høringsnotat som omhandlet de problemer en uttrykkelig lovhjemlet støtte/tilskuddsordning reiser. Høringsinstansene er nevnt og uttalelsene referert i proposisjonen .

II. Proposisjonens hovedinnhold.

I proposisjonen foreslås at ikke-registrerte trossamfunn og livssynssamfunn skal ha krav på tilskudd fra stat og kommune etter de samme regler som i dag gjelder for registrerte trossamfunn etter lov om trdomssamfunn av 1969 § 19. For livssynssamfunnene foreslås dette lovfestet i en særskilt lov. De uregistrerte trossamfunns krav foreslås fastslått i ny § 19 a i lov om trdomssamfunn.

Bakgrunnen for forslagene er et ønske om å stille forskjellige trossamfunn og andre livssynssamfunn mest mulig likt når det gjelder økonomisk støtte. I dag har bare registrerte trossamfunn et lovfestet krav på offentlig støtte fra stat og kommune, mens uregistrerte trossamfunn og livssynssamfunn stort sett har måttet nøye seg med årlige statlige bevilgninger etter søknad, mens det har manglet regler for kommunal støtte.

1. Hvilke samfunn skal omfattes av reformen?

a. Livssynssamfunn.

Departementet finner ikke grunn til å innføre en legal definisjon av begrepet «livssynssamfunn», da det vil være vanskelig å gi et klart og presist uttrykk for innholdet av begrepet i en relativt knapp lovtekst.

Et livssyn kjennetegnes først og fremst ved to forskjellige forhold:

For det første at det tar opp de mer sentrale spørsmål knyttet til menneskelivet. De religiøse samfunnene, i allefall de kristne, vil gjerne knytte dette til Guds eksistens. De ikke-religiøse livssyn vil søke andre veier.

For det andre vil det være et kriterium på et livssyn at det tar standpunkt til sentrale etiske spørsmål og prøver å se disse i sammenheng.

Departementet understreker som et kriterium på et livssynssamfunn at man har en felles etisk grunnholdning. Rene filosofiske sammenslutninger vil det ikke være naturlig å kalle livssynssamfunn i denne sammenheng. Det samme gjelder for organisasjoner som først og fremst tar sikte på å bekjempe andre livssyn. Det vil heller ikke være naturlig å gi støtte til organisasjoner som vel kan ha et enhetlig syn på de spørsmål som er nevnt ovenfor, men som i det vesentlige driver virksomhet av annen art, f. eks. politisk eller forretningsmessig.

1969-loven fastslår rett til å danne trdomssamfunn «når rett og sømd ikkje vert krenkt». Det er antatt at denne bestemmelsen gjelder tilsvarende for retten til å drive ikke-religiøst livssynsarbeid. Selv om bestemmelsen neppe vil kunne sies å sette forbud mot å stifte livssynsorganisasjoner som krenker «rett og sømd», kan det ikke antas å være noen offent-

lig oppgave å støtte slike. Også livssynssamfunn må derfor holde seg innenfor disse grensene for å være støtteberettiget, jfr. utkastet § 1.

b. *Uregistrerte trossamfunn.*

Den nåværende lov gir ingen definisjon av begrepet trossamfunn. Kjernen i trossamfunnsbegrepet er at det er et fellesskap basert på religiøs tro og at det derfor oftest, men ikke alltid, er eksklusivt, dvs. en person kan bare tilhøre ett trossamfunn.

Det er forskjellige grunner til at enkelte trossamfunn ikke lar seg registrere. Årsaken kan være at samfunnet ikke makter å fylle de formelle krav som stilles, eller at de offentligrettslige funksjoner som er knyttet til registreringen, ikke er særlig betydningsfulle for samfunnet. Det er også enkelte uregistrerte trossamfunn som av prinsipielle grunner ikke vil la seg registrere eller motta økonomisk støtte.

Det må videre antas at det er mange flere uregistrerte trossamfunn enn det er ikke-religiøse livssynssamfunn.

I og med at de ikke-registrerte trossamfunn foreslås likestilt med de registrerte økonomisk sett (bortsett fra økonomisk støtte til alternativ livssynsundervisning etter § 20) vil muligens motivet for trossamfunnene til å la seg registrere svekkes. Departementet antar imidlertid at dette ikke er noe vesentlig argument for å unnlate å innføre den nevnte tilskuddsordning. Det er ikke av vesentlig betydning for det offentlige at trossamfunn lar seg registrere i størst mulig utstrekning. Spørsmålet her gjelder økonomisk støtte. Kravet om registrering som vilkår for utføring av offentligrettslige funksjoner vil fortsatt bli opprettholdt.

2. *Tilleggsvilkår.*

For at tilskudd skal kunne ytes etter lovutkastene er det ikke tilstrekkelig at det gjelder livssynssamfunn (eller trossamfunn). Departementet foreslår i tillegg at enkelte andre kriterier må være oppfylt.

a. *Vilkår med hensyn til virksomhetens art.*

Sammenslutningen må for å kunne kreve tilskudd ha en fast organisasjonsmessig karakter. De offentlige myndigheter må kunne kreve å få seg forelagt eksisterende vedtekter sammen med andre opplysninger som anses nødvendige ved avgjørelsen av søknaden for at tilskudd skal ytes. Departementet understreker at det ikke vil være tale om plikt til å gi opplysninger om de interne forhold i organisasjonen eller om enkeltpersoner som har tegnet medlemsskap.

Departementet foreslår at tilskudd ikke kan kreves før driften er kommet ordentlig i gang. Det er imidlertid umulig å si noe generelt om hvor lang tid som må være gått.

b. *Krav om en viss service til medlemmene parallelt til hva registrerte trossamfunn yter.*

Det sentrale bør etter departementets mening være om samfunnet utviser en slik aktivitet som hører sammen med deres stilling som tros- eller livssynssamfunn. I det minste bør de bistå medlemmene med å utvikle og praktisere sitt livssyn. Dette må være en forutsetning for at samfunnet skal være støtteberettiget. På bakgrunn av høringsuttalelsene vil departementet imidlertid ikke opprettholde det opprinnelige forslaget om at de støtteberettigede samfunn skal yte tjenester tilsvarende det tradisjonelle kirkesamfunn gjør, jfr. proposisjonen s. 11.

Hovedpoenget er å kreve et vist aktivitetsnivå knyttet til samfunnets funksjonærer som livssynssamfunn. Dette fremgår av kravet etter utkastets § 1 annet punktum om at tilskudd skal nyttes til formål som går inn under virksomheten som livssynssamfunn. Tilsvarende må gjelde for ikke-registrerte trossamfunn etter utkastet til ny § 19 a.

c. *Dokumentasjon for medlemstallet.*

Departementet drøftet i høringsnotatet ulike alternativer for dokumentasjon av det enkelte samfunns medlemstall. Man la til grunn at en støtteordning fortsatt bør bygge på den som gjelder for de registrerte trossamfunn, dvs. etter antall medlemmer. Støtten etter 1969-loven § 19 regnes ut pr. medlem. Oslo biskop tar i sin uttalelse opp forholdet til den nye navneloven og forutsetningen om at fødselsregisteret senere skal overføres til folkeregistret.

Departementet er for så vidt enig i dette og mener at administrasjonen av støtteordningen ville bli enklere, dersom folkeregistrene førte tilfredsstillende medlemsregistre. Departementet finner imidlertid ikke på det nåværende tidspunkt grunn til å gå nærmere inn på forslaget som man antar har langt videre rekkevidde enn å sikre et skikkelig grunnlag for beregningen av støtte til hittil ikke støtteberettigede samfunn. Forslaget ville også kreve nokså omfattende utredninger som en ikke har anledning til å foreta i denne omgang. Departementet peker imidlertid på at man ikke synes det er å stille urimelige krav at det føres ordnede medlemslister som ajourføres med jevne mellomrom. Samfunnet bør gi en redegjørelse for hvordan medlemsregisteret er innrettet i forbindelse med førstegangs

søknad om tilskudd. Et utilfredsstillende medlemsregister vil kunne gi grunnlag for avslag.

Selv om enkelte trossamfunn skaper særspørsmål fordi de ikke ønsker å ha noen form for innskrivning eller registrering, antar departementet at visse krav til kontrollerbarhet av medlemstallet må kunne kreves. Ut fra de ulike problemer som vil kunne dukke opp i forbindelse med medlemsregistreringen finner departementet at det i loven bør gis en klar hjemmel til å gi nærmere regler om medlemsregisteret.

Departementets forslag innebærer at man for førstegangssøknad om statstilskudd vil kreve at medlemstallet attesteres av advokat eller statsautorisert eller registrert revisor men at man for kommunale tilskudd og for senere søknader nøyer seg med oppgaver fra samfunnet (eventuelt attestert av samfunnets egen revisor). Denne ordningen for dokumentasjon av medlemstallet vil gjelde de samfunn som vil omfattes av livssynssamfunnsloven, jfr. utkastet § 5 annet ledd og den nye § 19 a i loven om trdomssamfunn. De nærmere regler vil måtte utarbeides i forskrifts form.

d. *Krav om statsborgerskap/bopel.*

Loven av 1969 §§ 7 og 8 har bestemmelse om at medlem av norsk trossamfunn enten må være norsk statsborger eller være bosatt i riket for å falle inn under loven. Kravet gjelder både for registrerte og uregistrerte trossamfunn etter § 7 første ledd. Det er altså ikke nødvendig å lovfeste dette særskilt i den nye § 19 a for så vidt gjelder uregistrert trossamfunn. Regelen kan ikke antas å være til hinder for andre å være medlem i trossamfunn i og for seg, men de skal i forhold til loven ikke regnes med og ikke føres inn i den påbudte protokoll for registrerte trossamfunn m. m.

Departementet legger til grunn at heller ikke andre livssynssamfunn bør kunne kreve tilskudd for medlemmer som hverken er statsborgere eller har bopel her, jfr. utkastet § 5 første ledd. Ved innmelding bør de nødvendige opplysninger kunne innhentes og statsborgerskap eller bopel må kunne fremgå av medlemsregisteret.

e. *Eksklusivitet/ikketilørighet til andre livssynssamfunn.*

Livssynssamfunn og uregistrerte trossamfunn bør bare kunne kreve tilskudd for medlemmer som ikke andre samfunn også får tilskudd for. Dette er den gjeldende regel for registrerte trossamfunn.

Det oppstår her et kontrollproblem.

Det bør derfor kreves erklæring eller tilsvarende skriftlige opplysninger i forbindelse

med innmeldinger i uregistrerte trossamfunn eller livssynssamfunn om eventuelt medlemskap i andre samfunn, for at støtte skal kunne oppnås.

Dersom en person er medlem av to trossamfunn eller livssynssamfunn, må vedkommende person selv kunne velge i hvilket samfunn han vil gi slik erklæring at samfunnet kan få støtte for ham. For at et samfunn utenfor Den norske kirke skal få støtte for medlemmet må vedkommende være utmeldt av statskirken.

Departementet foreslår at medlemstallet skal attesteres av advokat eller autorisert revisor. Dette innebærer attestasjon av at de oppførte medlemmer det søkes om tilskudd for ikke er medlemmer av andre samfunn som også søker tilskudd.

3. *Forholdet til barn.*

De registrerte trossamfunn får støtte også for barn etter 1969-loven § 19. Dette følger av §§ 5 og 6 om medlemskap i trossamfunn hvor hovedregelen er at barnet hører til samme trossamfunn som foreldrene.

Bestemmelsen om barns medlemskap i trossamfunn gjelder i utgangspunktet også for de ikke-registrerte trossamfunn. En utvidelse av § 19 til også å omfatte disse samfunn, vil derfor innebære støtte for de voksne medlemmers barn.

Når det gjelder ikke-religiøse livssynssamfunn er innmelding i dag den eneste måten å bli medlem på, jfr. nærmere proposisjonen s. 14 og 15. I dette ligger det innebygd en forskjellsbehandling. Departementet ønsker likevel ikke å foreslå en regel om at barn automatisk skal bli medlem av de livssynssamfunn deres foreldre tilhører eller at barnet kan meldes ut og inn av foreldrene. Forslaget fra departementet innebærer etter dette at livssynssamfunn bare vil få støtte for sine egne medlemmer.

4. *Krav om en viss oppslutning.*

Departementet finner det urimelig å innføre en lovhjemlet tilskuddsordning som vil medføre at uregistrerte trossamfunn som tidligere har mottatt økonomisk støtte etter søknad, vil miste denne fordi de ikke oppfyller kravene om et minste medlemstall.

Når det gjelder livssynssamfunn som ikke tidligere har fått noe offentlig tilskudd, kan det reises spørsmål om man for disse bør ha et vilkår om minstegrense for medlemstall. Hensynet til likestilling mellom religiøse og ikke-religiøse livssynssamfunn taler for så vidt imot dette.

Det kan imidlertid argumenteres for en viss forskjellsbehandling. Religiøse samfunn som i

Norge har en beskjedne medlemsstokk kan internasjonalt være av en betydelig størrelse. Slike småsamfunn vil ofte også representere små grener av en større religiøs bevegelse slik det kan være naturlig å se de ulike dissentersamfunn som en del av hele kristenheten. Dette gjør at det vil være mindre ønskelig å innføre en nedre medlemsgrense her. De samme hensyn gjør seg imidlertid ikke gjeldende i samme grad for livssynsamfunn. Departementet finner det derfor forsvarlig her å innføre en videre medlemsgrense og foreslår en hjemmel i utkastet § 5 annet ledd for å gi forskrifter om dette. Man tar sikte på å foreslå en grense på 500 medlemmer på landsbasis.

5. Hva kan støtten brukes til?

For registrerte trossamfunn skal støtten brukes til religiøse formål. Dette er ment å være forholdsvis vidt.

For livssynsamfunn antar departementet at det er tilstrekkelig å si at støtten skal brukes til «føremål som går inn under verksemda som livssynsamfunn», jfr. utkastet § 1.

6. Administrative og økonomiske konsekvenser.

Både de uregistrerte trossamfunn og Human-Etisk Forbund mottar i dag statsstøtte utregnet pr. medlem etter tilsvarende satser som til registrerte trossamfunn. Fra og med bevilgningen for 1980 ble denne støtte delt opp i 3 forskjellige poster. Det antas at ingen av postene i statsbudsjettet, vil endre seg særlig som følge av lovendringen.

Når det gjelder kommunene, vil situasjonen være noe annerledes. Kommunene er i dag forpliktet til å yte støtte til registrerte trossamfunn med en sum som regnes ut på grunnlag av det budsjetterte utlegg kommunen har til Den norske kirke. En del kommuner yter i dag støtte til livssynsamfunn utover det de er forpliktet til etter loven. Forslaget om å gjøre prinsippene i § 19 gjeldende også for ikke-registrerte trossamfunn og ikke religiøse livssynsamfunn vil imidlertid innebære at kommunen blir forpliktet til å yte tilskudd også til slike samfunn. Departementet antar at heller ikke de økonomiske konsekvensene for kommunene er noe tungtveiende argument mot reformen da det antas å dreie seg om relativt små beløp. Administrativt vil reformen få små konsekvenser da det meste av arbeidet har vært utført hittil i forbindelse med det årlige budsjettarbeid på kap. 472.

Heller ikke for kommunene vil reformen medføre nevneverdig administrativt arbeid. Det vil bl. a. ikke bli noe arbeid med å avgjøre om samfunnet fyller lovens krav for

støtte siden dette skal avgjøres av Kongen med bindende virkning også for kommunene.

III. Komitéens merknader.

Komitéen er enig med departementet i at det er ønskelig å få lovfestet offentlig økonomisk støtte til uregistrerte trossamfunn og til livssynsamfunn i likhet med den støtte som gis til registrerte trossamfunn utenom Den norske kirke. Komitéen er videre enig med departementet i at støtte til uregistrerte trossamfunn lovfestes i en egen § 19 a i trossamfunnloven, mens støtten til livssynsamfunn hjemles i egen lov.

Komitéen er oppmerksom på de betenkeligheter bl. a. Oslo biskop har gitt uttrykk for både hva gjelder lovens totaloppfatning av sakskomplekset «trudomssamfunn» og de prinsipper som i denne sammenheng vil bli drøftet i forbindelse med Stortingets behandling av stat/kirke-meldingen. Komitéen er også oppmerksom på at enkelte av de offentligrettslige funksjoner (f. eks. fødselsmeldinger), som berettiger registrerte trossamfunn til støtte, etter hvert overføres til folkeregisteret, slik at den økonomiske støtten derfor altså ikke lenger kan sees som kompensasjon for utførelsen av slike oppgaver.

Komitéen viser til St. meld. nr. 40 for 1980—81 Om stat og kirke der det på s. 24 heter:

«Det er viktig i denne og enhver tilsvarende sammenheng å slå fast at staten bør se det som sin oppgave å hjelpe også frittstående kirkesamfunn til å fungere på en god måte. Etter hvert har dissentermenighetene fått friere og bedre arbeidsvilkår. Men de har måttet kjempe for sin rett til dette. Denne melding ønsker å gi uttrykk også for forståelse for frikirkens sak og honnør til deres virke. Det samme kan i og for seg sies også om arbeidet i ikke-religiøse livssynsorganisasjoner.»

Komitéen er enig med departementet i at utgangspunktet må være en kompensasjonsordning for det offentliges utgifter til statskirken og som omfatter alle som ikke tilhører denne, at kompensasjonen skal være for den åndelige virksomhet tros- og livssynsamfunnene driver, og at praktiske hensyn tilsier visse begrensninger og reguleringer.

Komitéen finner det forståelig at departementet ikke ønsker en legaldefinisjon av begrepet «livssynsamfunn» da det kan være vanskelig å gi et klart og presist uttrykk for innholdet av begrepet i en knapp lovtekst. Komitéen bemerker imidlertid at departementet har gitt uttrykk for at «Avgjørelser

av betydning for livssynsfriheten bør i minst mulig utstrekning bero på et forvaltnings-skjønn». Ut fra dette vil komitéen understreke som sin mening at for å bli tilskuddsberettiget må visse betingelser oppfylles. Livssynssamfunnet må

- være et fast organisert samfunn,
- ha en etisk forpliktende grunnholdning,
- i sin virksomhet ikke krenke rett og sømmelighet,
- aktivt bistå medlemmene med å utvikle og praktisere sitt livssyn,
- være alment, dvs. ikke-ekskluderende på grunn av bl. a. sosial eller sivil status, rase, kjønn, politisk tilhørighet,
- gjennom sin virksomhet være seriøst og livsdyktig.

For uregistrerte trossamfunn som søker offentlig støtte, mener komitéen reglene for registrerte trossamfunn bør gjelde.

Komitéen slutter seg til departementets krav om dokumentasjon av medlemstallet og vilkåret om at medlemmene det søkes om støtte for, ikke tilhører andre støtteberettigede samfunn.

Komitéen har merket seg det prinsipielle spørsmål departementet har reist om støtte for medlemmer som er bosatt i utlandet, jfr. proposisjonen s. 13. Komitéen er enig med departementet i at tiden ikke er inne for en revinsjon på dette området. Livssynssamfunn vil derfor motta støtte for slike medlemmer på lik linje med trossamfunn.

Komitéen vil bemerke at til tross for at utgangspunktet for en ny lov om tilskot til livssynssamfunn er økonomisk likebehandling mellom tros- og livssynssamfunn utenom Den norske kirke, inneholder forslaget avvikende regler i forhold til livssynssamfunn som vil komme til å søke støtte i henhold til loven:

1. Når det gjelder trossamfunn, medregnes medlemmers barn som tilhørende trossamfunnet ut fra en parallellitetsregel med Den norske kirke, der barn fra fødselen anses å høre inn under statskirken dersom en av foreldrene er medlem av denne. Trossamfunn — både registrerte og uregistrerte — får barna regnet med i det støtteberettigede antall. Departementet foreslår at barn av medlemmer i et livssynssamfunn ikke regnes med i støtteordningen, da medlemsskap i slike samfunn vanligvis er betinget av personlig medlemskap.

Når det gjelder livssynssamfunn, har Human-Etisk Forbund uttalt at de er prinsipielt imot at barn meldes inn i noen livssynsorganisasjon før barnet når den religiøse myndighetsalder på 15 år, da man antas å være mo-

den til bevisst å kunne gjøre seg opp en mening om tros- og livssynsspørsmål. Departementet foreslår derfor at barn av medlemmer i et livssynssamfunn ikke regnes med i støtteordningen.

Komitéen forstår proposisjonen s. 14 og 15 slik at livssynsmedlemmers barn ikke skal regnes med i det medlemstall som skal gi grunnlag for støtte, med mindre barnet er fylt 15 år og eventuelt melder seg inn som selvstendig medlem.

Komitéen viser til sin merknad i Innst. O. nr. 30 for 1980—81 om ny barnelov s. 10, der det gis uttrykk for at foreldre ikke fritt kan melde barn under 15 år ut av eller inn i foreninger. Komitéen understreker at trossamfunnsloven §§ 5 og 6 om barns tilhørighet til trossamfunn må sees som helt spesielle unntak fra dette hovedprinsipp. Komitéen har på dette grunnlag ikke noe å bemerke til at barn av medlemmer i livssynssamfunn ikke tas med når støtten skal beregnes.

2. Departementet foreslår at livssynssamfunn for å være berettiget til støtte, må ha en oppslutning på landsbasis på minst 500 medlemmer, mens det for trossamfunn ikke gis tilsvarende begrensning. Begrunnelsen for trossamfunnene er dels at de som allerede i dag får slik støtte, er svært små, men at man ikke ønsker å ta støtten fra dem, dels at enkelte av de mindre trossamfunnene er tilknyttet internasjonale bevegelser, dels at de ulike samfunn sees som en del av hele kristenheten.

Komitéen slutter seg til departementets forslag om en oppslutning på landsbasis på minst 500 medlemmer for at et livssynssamfunn skal være berettiget til offentlig støtte. Komitéen vil imidlertid se det som rimelig at når departementet i henhold til § 5 siste ledd skal utforme forskriftene hva gjelder livssynssamfunns tilskuddsberettigelse, vil ta hensyn til de tilfelle der samfunnet er med i en internasjonal sammenlutning.

Komitéen er enig i at den nye ordningen neppe vil medføre særlig økte administrative byrder. Komitéen er imidlertid oppmerksom på at de økonomiske konsekvensene for enkelte kommuner kan komme til å bli mer tyngende enn for andre. Etter utkastet § 4 skal departementet gi nærmere retningslinjer om utregning og oppgjør tilsvarende trossamfunnsloven § 19 annet og tredje ledd. Komitéen vil be departementet vurdere statens og kommunenes beregningsgrunnlag for tilskuddsordningen med sikte på å få fastsatt kriterier for lik økonomisk behandling ved beregningen av de offentlige tilskudd.

Komiteén viser for øvrig til proposisjonen og rår Odelstinget til å gjøre slikt

vedtak til lov

om tilskot til livssynssamfunn

§ 1

Livssynssamfunn som ikkje krenkjer rett og sømd, kan krevje årleg tilskot frå rikskassen.

Tilskota skal nyttast til føremål som går inn under verksemda som livssynssamfunn.

§ 2

Tilskotet skal vere så stort at det etter måten svarar om lag til det som staten har budsjettert til Den norske kyrkja og skal reknast ut etter kor mange som høyrer til samfunnet.

§ 3

Alle livssynssamfunn som får rikstilskot, kan kvart år krevje tilsvarende tilskot frå kommunar der det bur nokon som høyrer til livssynssamfunnet. Dette tilskotet vert rekna ut med grunnlag i dei budsjetterte utlegga kommunen har til Den norske kyrkja.

Kommunal avgjerd om tilskot kan livssynssamfunnet klaga over til departementet.

§ 4

Offentlege utlegg som gjeld alle, skal ikkje takast med når tilskotet vert utrekna etter §§ 2 og 3.

Departementet kan gje nærare føresegner om utrekning og oppgjer.

Før mottekne tilskot skal det sendast inn rekneskap.

§ 5

Tilskot kan berre krevjast for medlemmer som er norske riksborgarar eller som har bustad i riket, og som ikkje samstundes høyrer til Den norske kyrkja, eller eit anna samfunn som får tilskot etter lova her eller etter lov av 13. juni 1969 nr. 25 om trdomssamfunn og ymist anna.

Departementet kan gje føresegner om kor mange medlemmer eit samfunn må ha for å få tilskot, om føring av lister over medlemskap, og om attest frå advokat/revisor.

§ 6

Kongen avgjer om eit samfunn fyller vilkåra for tilskot.

§ 7

Lova tar til å gjelde frå den tid Kongen fastset.

§ 8

Frå den tid lova tek til å gjelde, vert gjort slik brigde i lov 13. juni 1969 nr. 25 om trdomssamfunn og ymist anna:

§ 19 a (ny) skal lyde:

Reglane i § 19 gjeld og for tilskot til andre organiserte trdomssamfunn.

Tilskot kan berre krevjast for medlemmer som ikkje samstundes høyrer til Den norske kyrkja, eller eit anna samfunn som får tilskot etter lova her eller etter lova om tilskot til livssynssamfunn.

Departementet kan gje føresegner om føring av lister over medlemskap og attest frå advokat/revisor.

Kongen avgjer om eit samfunn fyller vilkåra for tilskot etter paragrafen her.

Oslo, i justiskomiteén, den 21. mai 1981.

Jan P. Syse,
formann.

Wenche Lowzow,
ordfører.

Ole Kløv,
sekretær.